

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Ek/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119200648
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119200648.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. O.k, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom uL. (O. právne zast.: V4 Legal, s.r.o., advokát, so sídlom Tvrdého 783/4, 010 01 Žilina, proti povinnému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zast.: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o vymoženie 15.000 Eur, vedenej u súdnej exekútorky, JUDr. Ivety Ailerovej, so sídlom exekútorského úradu Mlynská 3, 934 01 Levice, IČO: 44 366 639, pod spis. zn. 402EX 119/19, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 13Ek/8/2019 dňa 26.04.2019, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a** .
- II. Súd oprávnenému náhradu trov exekučného konania v súvislosti s konaním o sťažnosti **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 26.04.2019 rozhodnutie, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Uviedol, že v predmetnej veci zistil skutočnosť, že sa jedná o solidárny resp. spoločný záväzok tzv. pasívnu solidaritu, ktorej podstata spočíva v tom, že viac dlžníkov má splniť dlh tomu istému veriteľovi tak, že veriteľ je oprávnený požadovať splnenie od všetkých dlžníkov alebo od ktoréhokoľvek z nich, pričom plnením jedného dlžníka zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatným dlžníkom. V danom prípade sa nejedná o nerozdielne spoločenstvo na strane žalovaných, čo znamená že oprávnený môže žiadať plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka. Oprávnený má právo vymáhať plnenie proti ktorémukoľvek z pasívne legitimovaných dlžníkov resp. žalovaných. Preto konštatoval, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je v celom rozsahu nedôvodný. Povinnosť plniť pre povinného vyplýva priamo z exekučného titulu. Tvrdenia povinného, že mu nie je známa skutočnosť, či sa oprávnený domáhal splnenia záväzku u žalovaného v 2. rade sú neopodstatnené, nakoľko je to dispozíčným právom oprávneného. Ak by povinný v 2. rade predmetnú pohľadávku uhradil, je povinnosťou povinného túto skutočnosť preukázať. Pasívna solidarita znamená možnosť oprávneného požadovať plnenie od všetkých dlžníkov alebo ktoréhokoľvek dlžníka. Na základe tejto skutočnosti nemožno prihliadnuť na tvrdenia povinného. Nakoľko povinný v celom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal súdu žiadne skutočnosti, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená, rozhodol v zmysle ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

2/ Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka bola v zákonom stanovenej lehote povinným podaná sťažnosť. Na úvod uviedol, že vydaním uznesenia a postupom súdu prvej inštancie pred jeho vydaním došlo k odňatiu možnosti povinného konať pred súdom a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu v tomto konaní priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Poukázal na porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie videl v tom, že exekučnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávneného

(reflektujúce na návrh Povinného na zastavenie Exekúcie), ktoré však povinnému doručené do dnešného dňa nebolo a exekučný súd dokonca za tento úkon právnej služby priznal oprávnenému voči povinnému jeho náhradu (sic!). Nie je pritom potrebné osobitne podotýkať, že porušenie uvedeného postupu zo strany exekučného súdu (i.e. nedoručenie vyjadrenia protistrany) je konštantnou judikatúrou, právnou teóriou ako aj odbornou komentárovou literatúrou kvalifikované ako porušenie, ktorým kauzálne dochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom (čo je dokonca samostatný dôvod tzv. zmätočnosti konania).

3/ Poukazujúc na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie v prípade Trančíková proti Slovenskej republike) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 466/2014 zo dňa 12.03.2015) máme za to, že vyššie uvedený postup exekučného súdu, bol celkom zrejme nesprávnym procesným postupom, ktorým súd znemožnil Povinnému (ako strane sporu), aby uskutočňoval mu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak súd neumožnil jednej zo strán súdneho konania oboznámiť sa s predloženým dôkazom, skutkovou či právnou argumentáciou druhej strany, dochádza *inter alia* k zásadnému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady kontradiktórnosti. V zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 180/2014 zo dňa 25.02.2015

4/ Už pred rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Trančíková proti Slovenskej republike Najvyšší súd Slovenskej republiky zastával právny názor, že nedoručením vyjadrenia protistrany dochádza k porušeniu základného práva účastníka konania na súdnu ochranu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 204/2011 zo dňa 28.06.2012)

5/ Vychádzajúc z upovedomenia o začatí exekúcie, má byť exekúcia vedená na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/18/2016 zo dňa 28.03.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/149/2017 zo dňa 25.09.2018 (exekučný titul), ktorý ukladá *inter alia* žalovanému 1/ (v exekúcii v postavení povinného) a žalovanému 2/ - spoločnosti 4PX, s.r.o., IČO: 36 485 586 (žalovaný 2) povinnosť zaplatiť oprávnenému (v súdnom konaní v postavení žalobcu) sumu vo výške 15 000 Eur, a to spoločne a nerozdielne. Exekúcia je vedená výlučne proti povinnému (bez účasti žalovaného 2/), z čoho je zjavné, že exekúcia nie je vedená proti spoločenstvu účastníkov na strane povinných. Podľa jeho názoru, ak by žalovaný 2/ kreoval už v rámci súdneho konania o vydanie exekučného titulu nerozlučné procesné spoločenstvo s povinným, takéto spoločenstvo účastníkov konania by bolo kauzálne kreované aj vo vedenej exekúcii. Relevanciu uvedenej skutočnosti podľa názoru povinného potvrdzuje aj okolnosť, že vo vedenej exekúcii nebolo zjavne ani len skúmané, či žalovaný 2/ už neplnil oprávnenému od povinného vymáhanú pohľadávku vo vedenej exekúcii. Uvedeným plnením žalovaného 2/ by už v plnenom rozsahu nepochybne zanikla pohľadávka oprávneného vymáhaná vo vedenej exekúcii. Je pritom nepochybné, že výklad ustanovení Exekučného poriadku pripúšťa spoločenstvo účastníkov exekučného konania. O to viac by sa takéto spoločenstvo účastníkov konania malo aplikovať v prípade vymáhania pohľadávky z toho istého exekučného titulu, ako je tomu vo vedenej exekúcii.

6/ Vzťah záväzku žalovaného v 2. rade a povinného je pritom možné analogicky prirovnať k vzťahu „dlžníka a ručiteľa“ z toho vyplývajúcimi dôsledkami. S uvedeným sa stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2015 pod č. 71 (ďalej len „Judikát“), v ktorom uvádza: „Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade v istom zmysle obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát.“

7/ Povinnému, ktorý má v zmysle vyššie uvedeného postavenie „ručiteľa“ nie je známa skutočnosť, či sa oprávnený domáhal splnenia záväzku u žalovaného 2/ a teda či oprávnenému vznikol priamy nárok vymáhať pohľadávku vo vedenej exekúcii priamo proti povinnému. Mal za to, že z vyššie uvedeného je zjavné, že exekúcia je vedená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a nevyhnutne by mala byť zastavená ako neprípustná. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti navrhol, aby sudca exekučného Okresného súdu Banská Bystrica vydal rozhodnutie, ktorým zruší Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13EK/8/2019 zo dňa 26.04.2019, ktoré bolo vydané vyšším

súdnym úradníkom a vec vráti vyššiemu súdnemu úradníkovi Okresného súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

8/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12/ Po preskúmaní sťažnosti povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a obsahu elektronického exekučného spisu, sudca konštatoval, že bola podaná včas, no nie je dôvodná.

13/ Povinný v úvode sťažnosti namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného (k návrhu povinného na zastavenie exekúcie). Sudca k uvedenému uvádza, že aj keď mu vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť a teda rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Na rozdiel od prípadu, na ktorý poukazyval a kde odvolací súd rozhodol bez toho, aby oboznámil stranu s vyjadrením protistrany (Trančíková proti Slovenskej republike), mohol povinný v tomto exekučnom konaní na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti. Pritom je potrebné uviesť, že sťažnosť sa nepovažuje za opravný prostriedok, vzhľadom na jej zaradenie z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku v druhom diele piatej hlavy druhej časti zákona (opravné prostriedky sú pritom upravené vo štvrtnej časti CSP), ale za osobitný prostriedok procesnej obrany (in Števček, M.: Justičná revue 68, 2016, č. 5, s 594-602). Povinný voči rozhodnutiu sťažnosť podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. Navyše povinný v sťažnosti (majúc vedomosť o vyjadrení oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie) ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, z ktorých by vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie už nevychádzal. Postupom vyššieho súdneho úradníka tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní a povinný sa nedostal do nevýhodnejšej pozície. K tomu sudca ešte dodáva, že vzhľadom k tomu, že sťažnosť povinného neobsahovala žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné vyjadrenie oprávneného, súd nedoručoval sťažnosť povinného na vyjadrenie oprávnenému.

14/ Samotným dôvodom zastavenia exekúcie a následne aj sťažnosti mala byť skutočnosť, že v exekučnom konaní na strane povinného nevystupuje procesné spoločenstvo tak ako tomu bolo v základnom konaní.

15/ Exekučným titulom v posudzovanom prípade bol rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16C/18/2016 zo dňa 28.03.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 17Co/149/2017-237 zo dňa 25.09.2018, ktorým súd uložil žalovanému 1/ (povinný v tomto exekučnom konaní) a žalovanému 2/ (TONAB, s.r.o. IČO: 36 485 586) spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1/ (oprávnený v tomto exekučnom konaní) sumu 15 000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaní v tomto jednom (základnom) konaní mali postavenie samostatných spoločníkov. Samostatné spoločenstvo je také spoločenstvo, kde každý zo spoločníkov má samostatný procesný nárok (povinnosť) voči svojmu procesnému náprotivku. V zásade teda platí, že v konaní existuje toľko nárokov, koľko je spoločníkov. O každom nároku preto možno rozhodnúť samostatne. Medzi žalovanými vzniklo pasívne procesné spoločenstvo, len preto, že na strane žalovaných vystupovalo viacero subjektov, a to výlučne z procesnej aktivity navrhovateľa. Rozhodnutím Okresného súdu Prešov (v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove) však nedošlo ku kreovaniu nerozlučného spoločenstva

povinných. Charakter procesného spoločenstva je determinovaný charakterom predmetu konania, teda hmotnoprávnou úpravou. Obdobné právne závery vyslovil aj Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016.

16/ Preto pre posúdenie, či ide o samostatné procesné spoločenstvo na strane žalovaných, bola podstatná hmotnoprávna úprava. Predmetom základného konania bola náhrada nemajetkovej ujmy v súvislosti so škodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla, kde povinný bol poisťovateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z o povinnom zmluvnom poistení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (R 61/2018). V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Poškodený mal teda už v základnom konaní možnosť vybrať si od koho bude žiadať plnenie. Ide o situáciu keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie proti dvom subjektom, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí na ktoré poukazoval povinný sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, pričom uviedol, že postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t.j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Povinný si však už ďalej neosvojil ďalšiu časť rozhodnutia, v ktorej súd spresnil, že navrhovateľ mal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/ (t.j. poisťovne), od odporcu 2/ (škodca) alebo od oboch naraz. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 202/2004 dokonca môže veriteľ žiadať o splnenie dlhu každý subjekt zvlášť osobitne v inom konaní a oba hmotnoprávne nároky môžu byť tiež právoplatne priznané. V takom prípade by sa potom povinný (poisťovateľ) vôbec ani nemusel dozvedieť, že veriteľ (oprávnený) žaloval druhý povinný subjekt (škodcu) v inom konaní.

17/ Exekučný poriadok nevyžaduje v prípade samostatného pasívneho procesného spoločenstva uvedeného v exekučnom titule, podať návrh na začatie exekúcie len voči spoločenstvu ako celku. Vzhľadom na dispozičnú zásadu, ktorá sa uplatňuje aj v exekučnom konaní (exekúciu možno začať výlučne na návrh - § 48 ods. 1 Exekučného poriadku) mal oprávnený opäť možnosť voľby, či nútené splnenie dlhu prostredníctvom exekútora bude požadovať len od jedného alebo oboch povinných (žalovaných podľa exekučného titulu), nakoľko podľa hmotného práva naďalej medzi účastníkmi na strane žalovaných/povinných existovala samostatná povinnosť každého z nich splniť dlh (u každého na základe iného právneho nároku). Ak už povinný prirovnával vzájomné postavenie žalovaných ku vzťahu ručiteľa a dlžníka, aj v takom prípade môže veriteľ podať návrh na začatie exekúcie voči ktorémukoľvek z nich. Tento názor podporuje aj judikatúra, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 10.10.1995, sp. zn. 4Sž 88/95, R 56/1995, podľa ktorého ak je vykonávaným rozhodnutím učená platobná povinnosť niekoľkým povinným (napr. dlžníkovi a ručiteľovi) na zaplatenie celého dlhu s tým, že plnením jedného z týchto povinných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných, možno nariadiť súdny výkon rozhodnutia proti jednému z nich pre celú pohľadávku.

18/ Nakoniec je tvrdenie povinného o nevyhnutnosti vedenia exekúcie voči spoločenstvu povinných v tomto prípade bezvýznamné aj z toho dôvodu, že žalovaný 2/ podľa exekučného titulu už neexistuje (neexistoval ani v čase podania sťažnosti povinným), pretože bol dňa 24.04.2019 vymazaný ex offo z obchodného registra bez právneho nástupcu, na základe uznesenia Okresného súdu Žilina, č.k. 43CbR/18/2017-59 zo dňa 13.11.2018, ktorým bola obchodná spoločnosť 4PX, s.r.o. zrušená bez likvidácie.

19/ Tvrdenia povinného, že súd mal zisťovať, či nebola povinnosť splnená druhým povinným subjektom (žalovaným 1/ podľa exekučného titulu), v tomto prípade neobstoja. V zmysle ustálenej súdnej praxe dôkaz o zániku dlhu podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení (§ 559 až § 587 OZ) zaťažuje v konaní o výkon rozhodnutia povinného (R 104/2003). Oprávnený vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že žalovaný 2/, pohľadávku, ktorá je predmetom exekúcie neplnil. Povinný súdu nepreukázal, že by sám povinnosť uloženú exekučným titulom splnil a rovnako nepreukázal, že by ju splnil druhý povinný subjekt podľa exekučného titulu. Súd v exekučnom konaní rozhoduje o návrhoch účastníkov konania a nevyhľadáva za nich dôkazy o splnení dlhu. Pretože povinný neunesol dôkazné bremeno o zániku práva priznaného exekučným titulom, nenastal dôvod zastavenia exekúcie podľa §

61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Povinný netvrdil ani nepreukázal ani iné skutočnosti, ktoré mali nastať po vzniku exekučného titulu a mali by mať za následok zastavenie exekúcie. Preto možno jeho návrh a rovnako aj sťažnosť považovať za nedôvodnú.

20/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca považoval sťažnosť povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č.k. 13Ek/8/2019 zo dňa 26.04.2019 za nedôvodnú a podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP ju zamietol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

21/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

22/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

23/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

24/ Vzhľadom k tomu, že oprávnenému v rámci konania o sťažnosti nevznikli trovy exekúcie, súd o trovách rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia. Trovy exekúcie oprávneného vo výške 203,25 Eur priznané mu napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** je prípustné odvolanie.